

Κι' ὁ Κοντογούρης ὁ κομπός, ποῦ μοιάζει φιγουρίνι
 κι' ὁ Δούνης εἰς τοῦ Χρόνου τοῦ τὸ φύλλον τὸν συγκρίνει
 μὲ τὸν Καβούρ, μὲ τὸν Βισμάρκ καὶ ἄλλους διπλωμάτας,
 παρατηρεῖ ἐκστατικὸς τοὺς πέριξ στρατηλάτας
 κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους χωριστὰ μετῶ ἐν ἀναπαύσει
 πόσαις δασκάλαις ἔκαμε καὶ πόσες ἔχει παύση.

Μετροῦν οἱ ἀρχιστράτηγοι ὀλόρθοι 'στὴν ἀράδα
 κι' ἀκούει ὁ κύρ Θόδωρος καὶ πίνει μιά σουμάδα
 κι' ἀπάνω εἰς τὸ μέτρομα καὶ μὲς 'στὴν τόση ζάλη
 ἕνα πουλάκι μοναχὸ μὲ παρδαλὸ κεφάλι
 'στοῦ Δεληγιάννη τραγουδεῖ τὸ πράσινο παντζουρι:
 «Τρία πουλάκια κάθονται 'στοῦ Διάκου τὸ ταμπούρι.»

Εἶδα προχθὲς τὸν Θόδωρῃ κι' ἐγὼ εἰς τὸνειρό μου
 πὼς ἔτσι ἐξεκίνησε κι' ἐπάγωσα ἐκ τρόμου.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεθεῖ
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτειῶν — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφενέτων-Ἐξ Φρονοδόντων, — νόκτα 'μέρα συζητούντων,
 μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶσους,
 μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιά μάνδρα μὲ γαϊδούρια.